

12-2-2010

Ποια Αυτοδιοίκηση Ονειρεύομαστε

Η τοπική αυτοδιοίκηση είναι ένας κοινωνικός θεσμός, ανοιχτός, ανατροφοδοτούμενος από την ίδια την κοινωνία, **με ρόλο εγγυητή των κοινωνικών αγαθών και της δημοκρατικής έκφρασης**. Είναι και παραμένει σένα βαθμό ο πλησιέστερος προς τον πολίτη δημοκρατικός αντιπροσωπευτικός θεσμός. Και αυτή η άμεση σχέση πολίτη-κατοίκου με τη δημοτική αρχή πρέπει να διασφαλίζεται στο νέο αυτοδιοικητικό μοντέλο. Υπό το πρίσμα αυτών των σκέψεων και την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης της διαβούλευσης για το πρόγραμμα «Καλλικράτης» να έχει ολοκληρωθεί, με τον τρόπο που έχει ολοκληρωθεί με τις ενστάσεις από κάθε πλευρά, για τον τρόπο, τη θεματολογία, το χρονικό ορίζοντα αυτής, και τα ερωτήματα να παραμένουν καθώς σαφείς απαντήσεις από πλευράς Υπουργείου Εσωτερικών δεν φαίνεται να δίνονται, έρχονται να συμπληρωθούν με νέα ερωτήματα, όπως το χωροταξικό ή αλλιώς με τις συνενώσεις υποχρεωτικές και μη των Δήμων αλλά και τον τρόπο λειτουργίας του νέου σχήματος, (κατάργηση Νομαρχιών, νέοι «μεγάλοι» Δήμοι, Περιφέρεια).

Καταρχήν η λογική που πρέπει να επικρατήσει στις συνενώσεις και κατ' επέκταση στην δημιουργία των νέων «μεγάλων» Δήμων, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο κοπτοραπτικής, εκλογικών σκοπιμοτήτων και λογικής συγκολλήσεων, εξυπηρετώντας βραχυπρόθεσμα και κοντόφθαλμα οφέλη ή εγωπαθητικές τάσεις ανάδειξης προσωπικών επιλογών.

Κάθε άλλο, πρέπει να παραμείνει στη λογική του εξορθολογισμού της διαχείρισης, κατανομής και εξοικονόμησης των πόρων, με κριτήρια κοινωνικά, δημογραφικά, ιστορικά, εθιμικά, γεωγραφικά, κοινών στόχων και πορείας. Υπάρχουν δομές που αν αξιοποιηθούν μπορούν να δώσουν προοπτική ανάπτυξης, προβολής, ακόμα και ενός σπιτιού, πόσο μάλλον μιας περιοχής, ενός χωριού, ενός προϊόντος μας.

Πρέπει, όταν αναφερόμαστε σε τοπική ανάπτυξη, θα πρέπει να εννοούμε όχι μόνο τους δημοτικούς τομείς, αλλά και τις μορφές συνεργασιών που θα αυτοδιαχειρίζονται κάποιον παραγωγικό τομέα.

Ειδικότερα, μέσα από τη νέα δομή, πρέπει να βρούμε τις αναπτυξιακές ευκαιρίες που παρουσιάζονται σε συνδυασμό με τις θεσμοθετημένες διαδικασίες που προσφέρει η κεντρική εξουσία και να αφήσουμε απ' έξω τις μικροτοπικιστικές πρακτικές και να προχωρήσουμε σε υλοποίηση στόχων που θα αναβαθμίσουν ολόκληρο το νομό και τις περιοχές που θα εμπλακούν, στοχεύοντας στην μεγιστοποίηση των ωφελειών, στην ελαχιστοποίηση των λειτουργικών δαπανών και στην αναβάθμιση των περιοχών.

Θα πρέπει να προκρίνουμε και να απαιτήσουμε λύσεις, από τους διεκδικητές των θέσεων της τοπικής και περιφερειακής αυτοδιοίκησης, που θα ενσωματώνουν και θα εφαρμόζουν διαφανείς διαδικασίες, απλοποίηση του διοικητικού οργανογράμματος και των συναλλαγών με τους πολίτες, πρόσβαση των πολιτών για

κατάθεση αιτημάτων και προτάσεων για την γειτονιά τους για τον τόπο τους, αξιοποίηση των Τεχνολογιών Πληροφορικής και Επικοινωνιών (ΤΠΕ) προς όφελος της κοινωνίας και της εξυπηρέτησης των συμπολιτών μας, πιθανή ενσωμάτωση των ΝΠΔΔ που καταργούνται στους Δήμους κλπ.

Όσον αφορά τη θεσμοθέτηση της Περιφέρειας, πολλοί θεωρούν ότι δεν προκύπτει και δεν συνδέεται με την πρωτοβάθμια τοπική αυτοδιοίκηση, παρά μόνο στηρίζεται στα ερείπια της κατάργησης του α' και β' βαθμού τοπικής αυτοδιοίκησης, ως αναλογιστούμε πόσα έργα δεν προχώρησαν ή «σκάλωσαν» γιατί έρχονταν σε αντίθεση ή ήταν παρόμοια με άλλα όμορων νομών ή έπρεπε να γίνουν συνδιαστικά με άλλα έργα άλλων νομών. Ας θυμηθούμε το πρόβλημα του νερού, τη διάθεση του, τη δημιουργία Φορέα Διαχείρισης κλπ..

Το ερώτημα τελικά όπως φαίνεται δεν είναι μικροί ή μεγάλοι δήμοι. Είναι κυρίως το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας, οι αρμοδιότητες, οι πόροι, ποιες οι δυνατότητες παρέμβασης των πολιτών και ποία η σχέση με την κρατική εξουσία και εν τέλει, θέλουμε αυτοδιοίκηση ή απλά εκτελεστές των κεντρικών πολιτικών κατευθύνσεων;

Δεν μιλάω απλά για τοπική αυτοδιοίκηση, πρέπει να μιλάμε για αποκεντρωμένο κράτος, διαχειριστές της μοίρας μας.

Κωνσταντίνος Μιχαλίσης